

Unbefaling. Han sagde nemlig, at Postbudene udenfor Kjøbenhavn ikke vare tilstrækkelig lønede, de burde hjælpes, og dersom vi vedtog dette Forslag, bleve vi nødt til at hjælpe dem. Det er kortelig Meningen af hans Udtalelse om denne Sag, og det forekommer mig, at det er en Unbefaling for Forslaget. Sættes der en passende Lønning for denne Del af disse Bestillingsmænd, og dette kan bidrage til, at vi lettere naae, hvad vi ønske med de andre med dem beslagte Bestillingsmænd, saa er det en Fordel mere, og det vil have til Følge, at vi faae Budene baade i Kjøbstad og paa Land lønede lidt bedre. Jeg tvivler ikke om, at dette vil angribe Postvæsenets Status; men det kan ikke nytte, at vi bilde os ind, at vi kunne faae ubvilket vort Postvæsen til Velvæmmelighed paa alle Kanter for os, uden at vi ogsaa komme til finantsielt at søle det. Vi kunne naturligvis forsøge paa at dække det paa anden Maade, f. Ex. hvis Taxterne kunne taale nogen Forhøielse, og vi finde det forsvaerlig at erhverve os Indtægt paa den Maade; det maa komme ind under en selvstændig Overveielse, om vi skulle give Tilskud af Statskassen, eller ville søge den forøgede Udgift dækket af de enkelte Individuer, der drage Nytte af Postvæsenet; men det er Gjenstand for en anden Forhandling. Sagen her er, at denne saa stærkt ubidiede Institution baade i og for sig og ved sin Forbindelse med Postvæsenet vil nødvendigvis kræve en betydeligere Udgift, end man fra Begyndelsen har beregnet. Det kan ikke hjælpe, vi vige tilbage herfor, og jeg tror ikke, der er Noget her, der vilde ønske, at vi skulde standse i Udviklingen af vort Postvæsen af Frygt derfor. Vi staa tilvise endnu i flere Henseender tilbage navnlig for vor Nabo Syd paa med Hensyn til hurtig Exemption af Postfager og navnlig med Hensyn til Smødekommehed ligeoverfor Landsdistrikterne. Kan nu dette billige Forslag, som har sin ganske naturlige Forklaring — det er ikke Tal, som ere grebne ud af Luften uden nogen Sammenhæng med det tidligere Bestaaende — kan dette bidrage til, at vi ogsaa faae begrundet det andet saaledes, at vi derved altid kunne sikke os paalidelige Følt til at besørge disse for Befolkningen saa vigtige Forretninger, vil jeg for mit Vedkommende gjerne give det ærede Medlem fra Wø Gren for, at han har fremhævet denne gode Side ved dette Forslag.

Stenbæk: Jeg vil tillade mig blot med nogle ganske faa Ord at rette en Opfordring til den høitærede Minister og til de ærede Medlemmer af Finantsudvalget, og det skulde glæde mig, om man mellem 2den og 3die Behandling vilde tage Hensyn dertil. Min Opfordring gjælder den Ullighed, som er tilfede mellem Diligencefordringen Vest og Ost for Storebelt. Paa Syn mellem Nyborg og Svendborg kan man høre paa Diligence 1/2 Mil og nøies med at betale

for denne halve Mil, men her paa Sjælland mellem Korsør og Skjelftør maa man betale for en Mil, selv om man kun kjører 1/2 Mil eller 1/4 Mil. Jeg kjender Forholdene paa disse to Røuter, men samme Ullighed er ganske sikkert tilfede i andre Egne af Landet. Det er kun et lille Spørgsmaal, men det har dog sin Betydning for Mange. Denne Sag var ifjor Gjenstand for Overveielse i Finantsudvalget, og i Betænkningen blev der optaget en Bemærkning derom. Den gik ud paa, at Ministeren maatte have flere Penge til Postkonduktører for at kunne ophæve denne Ullighed. Jeg maa tilstaa, jeg havde ventet, at der iaar var blevet stillet et Forslag, der gik ud paa at forhøie Summen til Postkonduktører, skjøndt jeg paa den anden Side skal indrømme, at jeg tror, det ingenlunde er nødvendigt, at de just ere alle Steder. Ved Dagrouten mellem Nyborg og Svendborg er der ingen Postkonduktør, men kun en Kufft, hvorimod der paa Natrouten mellem Svendborg og Nyborg er en Postkonduktør; men efter min Erfaring i denne Retning gaar det lige godt. Enten nu Sagen kunde ordnes paa den ene eller den anden Maade, synes jeg, at denne Ullighed burde ophæves, og jeg tillader mig at rette en Opfordring til den høitærede Minister og det ærede Finantsudvalg om at tage denne Sag under Overveielse mellem 2den og 3die Behandling.

Tauber: Under den Forhandling, som har fundet Sted, er der blevet henvendt Bemærkninger til de Medlemmer af Thinget, som baade have Sæde i Finantsudvalget og i Lønningsudvalget, og særlig det ærede Medlem for Svendborg Amis 7de Valgkreds (Steenstrup) udtalte Forundring over, at Medlemmerne af Lønningsudvalget kunde gaa med til et saadan Forslag. Jeg skal for mit Vedkommende sige, at jeg med megen stor Betænkelse er gaaet ind paa det Forslag, som her er stillet, og uden at komme nærmere ind paa, hvad der er passeret i Udvalget, skal jeg kun sige, at jeg er bleven trængt fra Modforslag til Modforslag, indtil jeg kom til at staa ganske alene, og dette er ikke Enhvers Sag, navnlig ikke overfor 14 Medlemmer. Det er ikke Enhver, der har Lyft til at forsegte en saadan Sag alene. Vi faae jo f. Ex., at, da jeg forleden forsegtede en Sag alene, fik jeg kun to Medlemmer med mig ved Afstemningen. Dette er Noget, som man ikke gjerne indlader sig paa, og det er ogsaa Marsfagen til, at jeg ikke har stilt mig fra det øvrige Udvalg i denne Sag. Jeg har imidlertid, som sagt, næret Betænkelse derved, og disse Betænkelse er bleve væsentlig forøgede ved det, som jeg har set foregaa her ved 3die Behandling af Postvæsenets Lønningslov, hvor det jo nemlig blev uimodsiget udtalt, at et af Regjeringens og Høiesterets Motiver til at indtage den stærkt afsivende Holdning overfor Flertallet, som de indtog, samt til at